

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Скоробогатька Олега Леонідовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) підпункту „и“ пункту 18 частини другої статті 5 Закону України „Про управління об’єктами державної власності“

м. К и ї в
11 березня 2019 року
№ 63-2(І)/2019

Справа № 3-45/2019(928/19)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого,
Саса Сергія Володимировича,
Шевчука Станіслава Володимировича – доповідача,

розглянула питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Скоробогатька Олега Леонідовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) підпункту „и“ пункту 18 частини другої статті 5 Закону України „Про управління об’єктами державної власності“ від 21 вересня 2006 року № 185–V (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 46, ст. 456).

Заслухавши суддю-доповідача Шевчука С.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Скоробогатько О.Л. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати таким, що не відповідає положенням статей 22, 41, 92, 116 Конституції України (є неконституційним), підпункт „и“ пункту 18 частини другої статті 5 Закону України „Про управління об’єктами державної власності“ від 21 вересня 2006 року № 185–V (далі – Закон), згідно з яким Кабінет Міністрів України, здійснюючи управління об’єктами державної власності, визначає порядок „відчуження та списання об’єктів державної власності“.

На підтвердження застосування судами України оспорюваного положення Закону автор клопотання долучив до конституційної скарги копії рішень Мелітопольського міськрайонного суду Запорізької області від 13 липня 2016 року, від 4 жовтня 2018 року, рішення апеляційного суду Запорізької області від 19 січня 2017 року, ухвали Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 27 лютого 2017 року, постанови Верховного Суду України від 6 вересня 2017 року у справі за позовом заступника прокурора Запорізької області в інтересах Фонду державного майна України до Міністерства аграрної політики та продовольства України, Скоробогатька О.Л., третя особа – Державне підприємство „Бердянське агроторгове підприємство“, про визнання недійсним договору купівлі-продажу та повернення майна.

Мелітопольський міськрайонний суд Запорізької області зазначений позов задовольнив. Вказаний договір купівлі-продажу визнано недійсним у зв’язку з тим, що нерухоме майно, яке було державною власністю і належало державному підприємству на праві господарського відання, було відчужене без погодження з Фондом державного майна України всупереч вимогам Порядку відчуження державної власності, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 6 червня 2007 року № 803 зі змінами. Апеляційний суд Запорізької області скасував це рішення й ухвалив нове, яким позовні вимоги залишив без задоволення. Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ відмовив у відкритті

касаційного провадження у справі. Верховний Суд України скасував рішення апеляційного суду та ухвалу касаційного суду, залишивши в силі рішення Мелітопольського міськрайонного суду Запорізької області від 13 липня 2016 року в частині визнання договору купівлі-продажу недійсним.

Суб'єкт права на конституційну скаргу наголошує, що підпункт „и“ пункту 18 частини другої статті 5 Закону „звужує зміст та обсяг існуючих в мене прав і свобод закріплених в Конституції України, а саме щодо:

- набуття мною у власність, зокрема нерухомого державного майна у спосіб, що не заборонений законом;
- непорушність мого право власності на набуте майно;
- встановлення саме Законом України правового режиму переходу права власності на майно;
- не забезпечення Кабінетом Міністрів України рівних умови розвитку всіх форм власності та здійснення управління об'єктами державної власності відповідно до закону у вузькому розумінні, у той час коли Основний Закон України передбачає управління такими об'єктами у широкому розумінні закону“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців; якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (пункт 2 частини першої, частина третя статті 77).

Автор клопотання просить поновити строк на подання конституційної скарги до Конституційного Суду України у зв'язку з тим, що отримав належним чином засвідчену копію постанови Верховного Суду України від 6 вересня 2017 року лише 19 вересня 2018 року. Скоробогатько О.Л. також зазначає, що йому було необхідно усунути недоліки у раніше поданій ним конституційній скарзі, яка була повернута йому керівником Секретаріату Конституційного Суду України на підставі частини третьої статті 57 Закону України „Про Конституційний Суд України“ 21 листопада 2018 року.

Аналіз конституційної скарги та долучених до неї матеріалів дає підстави стверджувати, що Скоробогатько О.Л. не надав доказів відсутності у нього повного тексту рішення Верховного Суду України від 6 вересня 2017 року, яке є остаточним судовим рішенням у його справі.

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України наголошує на тому, що звернення до Конституційного Суду України з конституційною скаргою не зупиняє перебігу тримісячного строку на її подання, встановленого пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“. Повернення конституційної скарги не перешкоджає повторному зверненню до Конституційного Суду України за умови дотримання вимог Закону України „Про Конституційний Суд України“; подання конституційної скарги повторно після її повернення керівником Секретаріату Конституційного Суду України є новим зверненням до Конституційного Суду України, тому автор клопотання повинен дотримуватися усіх вимог щодо форми, змісту та строків подання конституційної скарги, визначених у названому законі.

Оскільки несвоєчасне подання конституційної скарги не пов'язане з тим, що Скоробогатько О.Л. не мав повного тексту остаточного судового рішення у його справі, то його клопотання про поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги на підставі частини третьої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ є необґрунтованим.

2.2. Згідно з Основним Законом України Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність)

закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України (стаття 151¹).

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону; відомості про документи і матеріали, на які посилається суб'єкт права на конституційну скаргу, із наданням копій цих документів і матеріалів; перелік документів і матеріалів, що додаються (пункти 6, 7, 8 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Аналіз змісту конституційної скарги дає підстави для висновку, що автор клопотання не розкрив логічного зв'язку між підпунктом „и“ пункту 18 частини другої статті 5 Закону та положеннями статей 22, 41, 92, 116 Конституції України.

Суб'єкт права на конституційну скаргу фактично висловлює незгоду із законодавчим регулюванням порядку відчуження майна державних підприємств, яке є державною власністю, а також із прийнятими у його справі судовими рішеннями. Однак така незгода не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваного положення Закону.

Скоробогатко О.Л. також не надав копій усіх документів і матеріалів, на які посилається, та не вказав їх у переліку, що додається до конституційної скарги.

Отже, конституційна скарга не відповідає вимогам пунктів 6, 7, 8 частини другої статті 55, абзацу першого, пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Скоробогатка Олега Леонідовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) підпункту „и“ пункту 18 частини другої статті 5 Закону України „Про управління об’єктами державної власності“ від 21 вересня 2006 року № 185–V на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**